

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Ülkemizde 2000'li yılların başından bu yana, tarımı bırakıp, tarlalarını satıp, çiftçilikten vazgeçmek zorunda kalmış üç milyona yakın çiftçi vardır. Bu durum incelendiğinde, yüksek gübre ve ilaç fiyatları, tarımsal alanları yok eden enerji politikaları, tarıma Devlet tarafından verilen desteğin yetersizliği, uygulanan yanlış para politikaları sebebiyle tarım ürünleri ithalatının cazip hale gelmesi sebebiyle ülkemizde üretimi mümkün olan birçok ürünün yurtdışından ithal edildiği görülmektedir. Çiftçilerin mağduriyetinin ortadan kaldırılması, tarım politikasının yeniden düzenlenmesi, ülkemizi tarımda dışa bağımlı olmaktan kurtarmak ve tarıma destek vermek için gereken politika ve stratejilerin belirlenmesi amacıyla Anayasanın 98 ve İçtüzüğü'nün 104 ve 105. Maddeleri gereğince bir Meclis Araştırması açılması konusunda gereğini arz ederiz.

Burç YAKKADASI
İstanbul Milletvekili

Yakup AKKAYA
İstanbul Mv.

Devrim KÖK
Antalya Mv.

Ahmet AKIN
Balıkesir Mv.

Bulent KUSGÖL
Ankara Mv.

Dr. Nurettin KARA
Antalya Mv.

Nihat YERİL
Ankara Mv.

Ömer Suha ALDAN
Muğla Mv.

Xilel ULLUHAZ
Antalya Mv.

Torun ÖZCAN
Bolu Mv.

Ceyhan İRİGİZ
Bursa Mv.

Murat BAKAN
İzmir Milletvekili

Gelen Arık
Kars Mv.

Tufan Köse
Görüm Mv.

Tunabı KAYAN
Kırklareli Mv.

Vedat GÖRÜK
Kırıkkale Mv.

1732 Sayılı Meclis Araştırma Önergesinin İmza Çizelgesi

[illegible]

GEREKÇE

Uluslararası Tarımsal Üreticiler Federasyonu (IFAP) araştırma raporuna göre Türkiye’de 2000’li yılların başından itibaren, devletin tarım arazileri üzerinde uyguladığı enerji politikalarından dolayı çiftçilerimiz tarımdan uzaklaşmıştır. 2000’li yıllarda tarımsal nüfus içerisindeki oran yüzde 35’lerde iken, şuan ise bu oran Türkiye’de yüzde 19,8’a düşmüştür. Çiftçi Kayıt Sistemi’ne kayıtlı olan kişi sayısı 2,2 milyondur. Türkiye’de 2000’li yılların başından itibaren 2,7 milyonluk bir nüfusun tarımdan uzaklaştığı görülmektedir. Aynı süreçte dünya genelinde tarımsal nüfusun yüzde 2 arttığı görülmektedir. 2016 itibariyle Türkiye’de geçimini tarım ile sağlayan nüfus yaklaşık 15 milyondur.

Türkiye’deki tarım alanlarında sürekli bir azalış olmasının birden fazla nedeni vardır. Uygulanmakta olan enerji politikasının bu düşüşte büyük payı bulunmaktadır. Tarım arazileri enerji yatırımları için kullanılmak üzere satın alınarak yok edilmektedir. Böylelikle üretici zorunlu olarak üretimi bırakmak durumunda kalmaktadır. Ayrıca doğrudan gelir destekleri yalnızca arazi sahiplerine verildiği ve üreticilere verilmediği için bir kısım üreticinin üretimden kopmasına neden olmaktadır. Enerji üretimi ve jeotermal enerji yatırımları için zeytinlikler, üzüm bağları ve Karadeniz’de çay üretim yayları yok edilmektedir. Başka bir tarım kenti Antalya’da çiftçi sayımız her geçen gün azalmaktadır. Son bir yılda Antalya’da yaklaşık 4 bin 800 çiftçi faaliyetini sonlandırırken, geçtiğimiz yıl 45 bine yaklaşan çiftçi sayısı bu yıl 39 bine kadar gerilemiştir. Çiftçi sayısındaki azalma Burdur’da bin 74, Isparta ise 784 olarak gerçekleşmiştir.

Diğer taraftan çiftçiler; mazot, gübre ve ilaç fiyatlarıyla başa çıkamadıkları için, çözümü tarlalarını satmakta bulmaktadır. Örneğin, buğday ambarı olan Konya Ovası’na rağmen ülkemizde buğday bile ithal edilir hale gelmiştir. Tohum pazarının yüzde 70’i de yabancı şirketlerin kontrolünde bulunmaktadır. Çin’den fasulye, İtalya’dan ıspanak, ABD’den fındık, Güney Afrika’dan satsuma mandalina, Şili’den sofralık üzüm, İran’dan karpuz, İtalya ve Şili’den elma, Kosta Rika’dan kavun, İtalya’dan kuru üzüm, Türkmenistan’dan portakal, Arjantin’den limon, Bulgaristan’dan nar, Çin’den kayısı ve kuru sarımsak, İran’dan kuru kayısı, yine İran’dan lahana ve İspanya’dan marul ithal edilmektedir.

Bu ürünlerin ithal edilmesinin en büyük nedeni uygulanan para politikası sonucu ithalatın ucuzlamasıdır. Bu eğilimi dengeleyecek desteklemeler ya da önlemler (örneğin ithalat vergilerinin artırılması) alınmadığı takdirde çiftçimiz bir tür haksız rekabet karşısında gelir kaybına uğramaya devam edecektir.

Sonuç olarak tarımsal dış ticarete özellikle ithalat artışından kaynaklanan açık, tarım sektörünün kan kaybetmesine ve üreticilerimizin zarar görmesine neden olmaktadır. Keza, ilacın dönüm başı maliyetinin ise 40- 50 lira civarında olduğunu göz önüne alırsak, sadece sermayeci olan çiftçinin malını tutma imkânı olduğu görülmektedir. Ama sermayesi olmayan çiftçinin yaşama şansı bulunmamaktadır. Türkiye’de çiftçilerin yüzde 20’sinin sermayesi vardır. Bu oran zaten geriye kalan çiftçilerin tarımı neden bıraktığını açıklamaktadır.

Tüm bu yukarıda bahsi geçen konular ülkemizin tarımla ilgili sorunlarını, tarım sektörünü gün geçtikçe daha kötüye gitmesine sebep olan hatalı ithalat, enerji ve para politikalarını ve çiftçilerimizin belini büken başlıca problemleri içermektedir. Bu koşullarda, Devletin tarım ve tarım ürünleri ithalatı politikasını, aynı şekilde tarımsal alanların yok olmasına sebebiyet veren enerjini politikasını gözden geçirmesi şarttır. Bu konuda alınabilecek önlem ve tedbirlerin görüşülüp ortak akıl çerçevesinde alınması amacıyla bir meclis araştırması açılması için gereğini arz ederiz.

